

Partea 1: Împăcarea (continuare - 1)

Cuprinsul

Oferta împăcării (2 Corinteni 5.14-21).....	1
Atitudinea lui Dumnezeu	1
Dumnezeu era în Hristos	2
Slujba împăcării	3
O nouă creație	5
Cuvântul împăcării	7
Slujirea cu cuvântul împăcării poate fi prejudiciată.....	9

Oferta împăcării (2 Corinteni 5.14-21)

2 Corinteni 5.14-21: Pentru că dragostea lui Hristos ne constrânge, noi judecând aceasta: că, dacă Unul a murit pentru toți, toți deci au murit; și El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care pentru ei a murit și a înviat. Astfel încât noi, de acum, nu cunoaștem pe nimeni potrivit cărnii; și chiar dacă L-am cunoscut pe Hristos potrivit cărnii, totuși acum nu-L mai cunoaștem astfel. Încât, dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi. Și toate sunt de la Dumnezeu care ne-a împăcat cu Sine prin Isus Hristos și ne-a dat slujba împăcării: anume că Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, nesocotindu-le greșelile lor și punând în noi cuvântul împăcării. Suntem deci ambasadori pentru Hristos; ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm, pentru Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu! Pe Cel care n-a cunoscut păcat, L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptate a lui Dumnezeu în El.

Atitudinea lui Dumnezeu

Nimic din ceea ce vine din natura noastră veche și păcătoasă, oricât de bun ar fi, nu contează în fața lui Dumnezeu. Doar ceea ce Dumnezeu a arătat despre Sine în Hristos are valoare înaintea lui Dumnezeu. De asemenea, omul nu avea nimic cu care ar fi putut să-și refacă relația cu Dumnezeu, ba chiar nu are nici măcar voința de a face aceasta. Acesta este motivul pentru care se spune în 2 Corinteni 5.18 în context cu împăcarea: „Și toate sunt de la Dumnezeul care ne-a împăcat cu Sine ...”.

Pentru ca noi să cunoaștem măreția împăcării, pe care ne-o oferă Dumnezeu, ar trebui să ne amintim încă o dată: nu Dumnezeu trebuie împăcat cu omul, ci omul trebuie împăcat cu Dumnezeu. S-ar putea, deci, crede că omul vine la Dumnezeu implorând și plângând și cere această împăcare, dar nu este deloc așa. Dimpotrivă: omul nu

dorește nicidecum să fie împăcat cu Dumnezeu! Așa că Dumnezeu vine totuși în întâmpinarea omului în acest sens și îi oferă împăcarea.

Când ne gândim la împăcare în legătură cu Dumnezeu, trebuie să ne eliberăm în primul rând de ideea că împăcarea este în primul rând un *rezultat*. Printre oameni, acesta este cu siguranță primul gând. La Dumnezeu, însă, împăcarea este în primul rând o *atitudine*. Chiar dacă nici un om nu ar fi fost adus înapoi la Dumnezeu prin slujba împăcării, Dumnezeu ar fi fost totuși pe pământ în Hristos într-un duh de împăcare („împăcând lumea cu Sine”; 2 Corinteni 5.19). Să ne imaginăm că relația dintre doi oameni nu este în ordine și că unul întinde continuu mâna împăciuitoare către celălalt, dar acesta din urmă nu apucă mâna. Și aici, important nu este rezultatul, ci atitudinea împăciuitoare, pe care o persoană o adoptă față de cealaltă.

Dumnezeu era în Hristos

Israel devenise atât de stricat încât Dumnezeu renunțase la locuința Sa în mijlocul lor (Ezechiel 10-11). Poporul a fost apoi alungat din țară, iar domnia a fost predată celor patru imperii mondiale, care au urmat unul după altul (Daniel 2). După ce și aceste imperii mondiale s-au dovedit a fi complet stricate, Dumnezeu începe din nou să Se ocupe de oamenii de pe pământ. De data aceasta, însă, Dumnezeu nu acționează judecând, ca pe vremea lui Noe, ci El Însuși vine în lume în Hristos și îi oferă omului mâna Sa împăciuitoare. Acum, omul nu este condamnat. Domnul Isus nu a venit pe pământ „să judece lumea” (Ioan 12.47). Mai târziu, Petru îi va judeca pe Anania și Safira pentru păcatele lor (Faptele apostolilor 5.1-5), iar Pavel îi va preda pe alții lui satan (1 Corinteni 5.5), dar Domnul Isus nu a făcut așa ceva, pentru că El a venit în har, „nesocotindu-le greșelile” (2 Corinteni 5.19). De aceea, El a putut să spună păcătosului: „Păcatele îți sunt iertate” (Luca 7.48), iar femeii adultere: „Nici *Eu* nu te osândesc” (Ioan 8.11). Ioan redă expresia „nesocotindu-le greșelile” în felul următor: „Dumnezeu nu L-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3.17).

Dumnezeu S-a adresat omului *în Hristos* și i-a spus, ca să spunem așa: Am venit să te aduc înapoi la Mine. Nu vreau această distanță între tine și Mine. Te vreau aproape de Mine. Nu vreau ca tu să fii vrăjmașul Meu, vreau ca tu să fii prietenul Meu. - Ar putea fi dragostea lui Dumnezeu mai mare? Și care a fost răspunsul omului la oferta de împăcare a lui Dumnezeu? „Ia-L, ia-L, răstignește-L!” (Ioan 19.15). Deși Dumnezeu a venit la om în Hristos în această atitudine reconciliantă, singurul răspuns al omului a fost: „Răstignește-L!”.

Dar acum vine partea nespuse de matre: *aici* a devenit clar că dragostea lui Dumnezeu este chiar mai mare decât ura omului. Dumnezeu folosește tocmai răstignirea, pentru a face o lucrare, care pune temelia legitimă pentru reconcilierea omului. Căci tocmai prin moartea lui Hristos pe cruce și prin sângele Său vărsat a devenit posibilă

împăcarea, pe care o avem noi, credincioșii, și a fost pusă baza împăcării universului. Dumnezeu a folosit chiar *momentul* în care omul și-a dovedit cea mai mare vrăjmășie, pentru a realiza totuși împăcarea. Nu lumea (în sensul de „întreaga omenire”), care nu *dorea* împăcarea, a fost împăcată, așa cum se spune uneori în mod greșit.¹ Însă acei oameni din lume, care acceptă mesajul de invitație al lui Hristos de a „fi împăcați” pot fi acum împăcați. Acesta este motivul pentru care „cuvântul împăcării” (2 Corinteni 5.19) poate fi vestit și astăzi.

Complet independent de starea omului, Dumnezeu S-a arătat omului într-un Om care Îi era complet plăcut lui Dumnezeu, astfel încât Dumnezeu putea găsi plăcere în Om. Căci în acest Om Dumnezeu a găsit numai plăcere.

Să observăm, de asemenea, că aici nu se spune: „Dumnezeu era împăciuitoare, *când* Hristos a venit în lume”, ci: „Dumnezeu era *în Hristos* împăcând” (2 Corinteni 5.19). Dumnezeu Însuși S-a arătat într-un Om nou, în Hristos, Omul plăcerii Sale, în Hristos, Unsul, despre care Dumnezeu spune profetic privind dincolo de fiul lui Iese în Psalmul 89.19,20: „Am dat ajutor unui puternic, am înălțat mult pe unul ales din popor. L-am găsit pe David, robul Meu; l-am uns cu untdelemnul Meu cel sfânt”.

La sfârșitul acestei secțiuni, doresc să adaug încă un gând, care se referă la practica creștină. Am văzut mai sus că 2 Corinteni 5.19 descrie atitudinea împăciuitoare a lui Dumnezeu față de om. Ca și creștini, ar trebui să adoptăm și noi această atitudine reconcilianță, atunci când alții manifestă un comportament ostil sau rău față de noi. Ca și copii ai Lui, ar trebui să fim ca Dumnezeu și Tatăl nostru și să practicăm har, ca El.

Slujba împăcării

Trebuie să facem distincție între „*slujba* împăcării” (2 Corinteni 5.18) și „*cuvântul* împăcării” (2 Corinteni 5.19). Tema *slujbei* împăcării este introdusă aici cu referirea la faptul că Dumnezeu a fost pe pământ într-o atitudine de reconciliere în Hristos. Această slujbă include și *cuvântul* împăcării, care este vestit doar după moartea lui Hristos și venirea Duhului Sfânt pe pământ.

Pentru a înțelege cum să exercităm în mod adecvat *slujba* împăcării, pe care Dumnezeu ne-a dat-o, trebuie să înțelegem baza acestei slujbe; pe aceasta o găsim în Dumnezeu Însuși, *care era pe pământ în Hristos, pentru a aduce împăcarea*.

Primul aspect al *slujbei* împăcării, pe care îl găsim aici, subliniază faptul că Dumnezeu a acționat cu omul pe o bază complet nouă. El nu S-a mai revelat oamenilor prin judecată sau într-o manieră judecătorească, ci printr-o atitudine binevoitoare. El nu a mai acționat pe baza Legii, ca în Vechiul Testament. Acum, „*harul*” lui Dumnezeu s-a arătat,

¹ Vezi comentariul la 2 Corinteni 5.19,20: „împăcând lumea” din capitolul «Pasaje biblice citate de adepții împăcării generale».

Partea 1: Împăcarea (continuare - 1) - Oferta împăcării

aducând mântuire tuturor oamenilor” (Tit 2.11; compară cu Ioan 1.16²). În Hristos, Dumnezeu i-a oferit omului să se împăce din nou cu El; El i-a întins mâna într-o atitudine de reconciliere, ca să spunem așa, și nu i-a imputat păcatele (2 Corinteni 5.19: „nesocotindu-le greșelile”). Domnul Isus Însuși a spus că El „n-a venit ca să judece lumea, ci ca să mântuiască lumea” (Ioan 12.47).

Primul aspect al *slujbei împăcării* se ocupă de prima fază a împăcării: „Dumnezeu era în Hristos ... împăcând”. Găsim aici două lucruri:

- În primul rând, în Hristos găsim un Om de care Dumnezeu putea cu adevărat să Se bucure și să aibă plăcere, pentru că acest Om „făcea întotdeauna cele plăcute Lui [lui Dumnezeu]” (Ioan 8.29; compară cu Matei 3.17; 17.5³); care nu era vrăjmașul lui Dumnezeu, ci prietenul Său; care nu era înstrăinat, ci în comuniune cu Dumnezeu; care era sfânt și fără vină și fără cusur înaintea lui Dumnezeu; care nu era neascultător, ci „ascultător până la moarte, și chiar moarte de cruce” (Filipeni 2.8).
- Pe de altă parte, Dumnezeu a arătat că era bine intenționat față de om și dorea să-l aducă înapoi la Sine. Dar omul a respins oferta lui Dumnezeu - pe care El i-a făcut-o omului în Hristos, când El era pe pământ, acum 2000 de ani. Acesta este motivul pentru care se spune în 2 Corinteni 5.19 că Dumnezeu „era în Hristos împăcând”. Această ofertă pentru oameni s-a încheiat odată cu moartea lui Isus. Deși au existat persoane individuale, care s-au lăsat împăcate, lumea în ansamblu, oamenii în ansamblu, a respins împăcarea în acel moment. Cu regret, urmare acestui fapt, din slujba noastră de împăcare face parte și să mărturisim faptul că lumea a lăsat să treacă această oportunitate. La sfârșitul slujirii Sale, Domnul Isus a trebuit să spună: „Acesta este ceasul vostru și puterea întunericului” (Luca 22.53). În loc de împăcare, lumea a ales judecata. Prin aceasta s-a îndeplinit afirmația din Evanghelia după Ioan: „Dumnezeu nu L-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El. ... Și aceasta este judecata: că lumina a venit în lume și oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele” (Ioan 3.17-19).

În a doua fază a împăcării, în *moartea lui Hristos*, Dumnezeu a pus baza înlăturării *vrăjmășiei și înstrăinării* omului (a se vedea mai sus): prin rezolvarea problemei păcatului prin moarte și prin îndepărtarea omului vechi, care a revelat această *vrăjmășie și înstrăinare*.

Spre deosebire de *cuvântul împăcării*, *slujba împăcării* nu constă doar în prezentarea doctrinei împăcării, ci și în a face acest adevăr util și semnificativ pentru noi. Mai multe

² «Noi toți am primit din plinătatea Lui, și har peste har» (Ioan 1.16).

³ «Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Mi-am găsit plăcerea» (Matei 3.17; 17.5).

pasaje din epistolele apostolilor explică ce înseamnă *împăcarea*. Dar, după cum am văzut, *slujba* împăcării include perioada în care Dumnezeu era pe pământ în Hristos. Găsim aceasta mai ales în Evangheliile. Voi aprofunda acest aspect în capitolul „Împăcarea în Evanghelia după Luca”.

O nouă creație

A doua fază a slujbei împăcării era, așa cum am văzut, lucrarea de împăcare.

Această lucrare are două aspecte:

- Lucrarea lui Hristos, pe de o parte, se ocupă de ceea ce este vechi, înstrăinat și ostil. Prin moartea Sa, Hristos a înlăturat această stare din credincios. Ne-am ocupat deja de acest aspect.
- Lucrarea lui Dumnezeu, pe de altă parte, aduce ceva complet nou: o nouă creație, care nu va avea niciodată nevoie de restaurare.

Astfel, în majoritatea pasajelor din Scriptură, în care găsim ceva despre *împăcare*, este menționată și *noua creație*:

- **Epistola către Coloseni** vorbește despre împăcare în primul capitol (Coloseni 1.19-23); apoi, în capitolul al treilea, citim despre omul nou: „Nu vă mințiți unii pe alții, pentru că v-ați dezbrăcat de omul cel vechi cu faptele lui și v-ați îmbrăcat cu *cel nou [omul]*, care se înnoiește în cunoștință, după chipul Celui care l-a creat” (Coloseni 3.9,10). Interesele omului vechi sunt centrate pe pământ. Omul nou, însă, are alte interese decât omul vechi: el „gândește la lucrurile de sus” (Coloseni 3.2). Deja Coloseni 1.18 ne arată că Hristos este *Începutul* unei creații complet noi, iar acest lucru este legat de faptul că El este „*Cel Întâi-născut* dintre cei morți”.
- De asemenea, găsim împăcarea și în **Efeseni** 2.16, iar în versetul 15 citim în contextul împăcării despre crearea *într-un om nou*: „pentru ca pe cei doi să-i creeze în Sine într-un singur om nou ... și ca să-i împăce pe amândoi cu Dumnezeu, *într-un singur, trup prin cruce*”.

Noua creație este în legătură cu o sferă de activitate complet nouă: „Noi suntem lucrarea Sa, creați în Isus Hristos pentru fapte bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit dinainte, ca să umblăm în ele” (Efeseni 2.10). Dumnezeu a pregătit pentru această nouă creație lucrări speciale, care i se potrivesc. Prin „fapte bune” se înțelege aici ceva cu totul diferit de ceea ce se înțelege în general astăzi. De fapt, este nevoie și de ochi noi creați, pentru a le putea recunoaște ca fiind fapte bune. Chiar și credincioșii nu pot recunoaște aceste fapte, dacă nu se folosesc de acești ochi noi. Ungerea Domnului de către Maria este un exemplu în acest sens: „Dar, când au văzut ucenicii acest lucru, s-au supărat, spunând: «Pentru ce risipa aceasta? Pentru că acesta se putea vinde cu mult și să se dea

săracilor». Dar Isus, cunoscând aceasta, le-a spus: «De ce faceți supărare femeii? Pentru că ea a făcut o *lucrare bună* față de Mine. Pentru că pe săraci întotdeauna îi aveți cu voi, dar pe Mine nu Mă aveți întotdeauna» (Matei 26.8-11).

- Chiar și în **Epistola către Romani** (Romani 5.10⁴), unde nu citim nimic despre o nouă creație, puterea de înviere a vieții noi este menționată cel puțin în legătură cu împăcarea.
- În a doua epistolă către Corinteni, tot în capitolul al cincilea, se vorbește atât despre împăcare, cât și despre noua creație. Aici nu găsim atât de mult de ce am fost eliberați prin împăcare - și anume de *vrajmășie și înstrăinare* -, ci mai degrabă este subliniat rezultatul împăcării: noua creație. Acesta este motivul pentru care citim, de asemenea, în contextul imediat al împăcării: „Dacă este cineva în Hristos, este o *creație nouă*; cele vechi s-au dus; iată, *lucruri noi* au luat ființă” (2 Corinteni 5.17). Să observăm că nu se spune: „Dacă cineva este în Hristos, *acela este o creație nouă*”, ci: „este o creație nouă ... *lucruri noi au luat ființă*”. Nu totul este încă nou. Am primit într-adevăr o viață nouă, eternă; am primit o natură nouă, o minte nouă (= simțire; compară cu 1 Corinteni 2.16⁵; Romani 12.2⁶), dar trupul nostru nu este încă nou. Cu toate acestea, se spune că Dumnezeu l-a „*împăcat* deja cu Sine” pe cel credincios (2 Corinteni 5.18). Prin urmare, trupul nou nu este necesar pentru ca noi să posedăm pe deplin împăcarea. Faptul că suntem în Hristos și că am primit o nouă natură și o nouă viață este suficient pentru ca noi să fim împăcați cu Dumnezeu.

De altfel, în acest verset există și un alt fel de citire. Acolo se spune în ultima parte a frazei: „Iată, toate s-au făcut noi”. Dacă se urmează această formă de exprimare, trebuie să se îndrepte privirea doar asupra naturii noi dăruite de Dumnezeu și nu asupra întregii persoane. Atunci se poate spune că „toate” au devenit noi, deoarece această natură nouă nu are nimic în comun cu natura veche.

„Noua creație” se referă nu numai la noua noastră natură, adică la viața nouă, pe care am primit-o, ci și la noile relații din cadrul trupului lui Hristos, în care am fost plasați: „Astfel încât noi, de acum, nu cunoaștem pe nimeni potrivit cărnii” (2 Corinteni 5.16). A cunoaște pe cineva „potrivit cărnii” face parte din ceea ce este vechi. Noile relații nu sunt determinate de diferențe sau contraste sociale, culturale și intelectuale, sau de simpatii și antipatii. Deoarece suntem o

⁴ «Pentru că, dacă, fiind vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu atât mai mult, fiind împăcați, vom fi mântuiți prin viața Lui.» (Romani 5.10).

⁵ «Pentru că „cine a cunoscut gândul Domnului, ca să-I poată da învățătură?” Noi însă avem gândul lui Hristos» (1 Corinteni 2.16).

⁶ «... fiți transformați, prin înnoirea minții ...» (Romani 12.2).

Partea 1: Împăcarea (continuare - 1) - Oferta împăcării

„creație nouă” și Dumnezeu a implantat în noi o natură nouă, relațiile noastre nu mai sunt organizate în funcție de aceste lucruri, așa cum erau înainte. De exemplu, cineva care a fost convertit, poate avea o relație mult mai strânsă cu frații și surorile sale în duh, decât a avut vreodată cu rudele sale necredincioase în trecut. Iar cineva, care deține o poziție înaltă în societate, s-ar putea să nu se mai simtă confortabil în cercurile în care obișnuia să se socializeze ci să prefere să fie cu oameni care au fost salvați și eliberați din circumstanțe rele.

Prin urmare, noua creație este în legătură cu

- interese (Epistola către Coloseni),
- domenii de activitate (Epistola către Efeseni),
- relații (a doua Epistolă către Corinteni)

cu totul noi.

Cuvântul împăcării

2 Corinteni 5.19-21: Dumnezeu ... punând în noi *cuvântul împăcării*. Suntem deci ambasadori pentru Hristos; ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm, pentru Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu! Pe Cel care n-a cunoscut păcat, L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptate a lui Dumnezeu în El.

„Cuvântul împăcării” se referă la ceva care merge mult mai departe decât ispășirea și iertarea păcatelor: putem mărturisi acum că, prin moartea Fiului Său, Dumnezeu a obținut o nouă bază pentru relația omului cu El. Dacă Dumnezeu nu ar fi înlăturat și starea noastră veche și rea, vrăjmașia și înstrăinarea noastră prin moartea lui Hristos și nu ar fi rezolvat problema faptelor noastre rele, atunci nesocotindu-ne păcatele noastre nu ne-ar fi făcut decât să ne rușinăm și, asemenea lui Petru, să exclamăm: „Doamne, pleacă de la mine, pentru că sunt un om păcătos” (Luca 5.8).

Dar acum, în al doilea Om, în Hristos, Dumnezeu nu numai că l-a întâmpinat pe om în favoare și har și dragoste, dar acum, prin moartea lui Hristos, primul om a fost înlăturat în mod judiciar dinaintea lui Dumnezeu și o nouă creație a devenit posibilă. Dumnezeu nu mai trebuie și nu mai poate acum să impute credincioșilor păcatele într-un mod drept, pentru că El le-a pus pe toate asupra lui Hristos.

În „cuvântul împăcării”, Dumnezeu face acum o ofertă fiecărui om: Eu nu mai vreau acum să te văd în starea ta păcătoasă, vrăjmașă, și nici nu mai vreau să-ți imput păcatele. Pentru Mine există acum un Om nou, Hristos, pe care Îl am înaintea ochilor Mei. Dacă te pocăiești, poți experimenta ce înseamnă să fii în Hristos. Când Mă voi uita la tine, atunci Îl văd pe El, și Eu am plăcere de El. Și pentru că tu ești în El, Eu am plăcere și de tine.

Ce aspect mișcător de inimă conține cuvântul împăcării! Pavel nu spune în mod explicit că *Dumnezeu* îi roagă pe oameni să vină la El și să se împace, dar cuvintele „ca

și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi” și „vă rugăm pentru Hristos” (literal: „cerem pentru Hristos”) exprimă cât de mult este interesat Dumnezeu ca oamenii să se împace. Să ne imaginăm aceasta pentru o clipă: Dumnezeul atotputernic, care este din eternitate și are totul la dispoziția Sa, Se coboară atât de mult încât le permite slujitorilor Săi de aici de pe pământ să roage pe oamenii să vină la El și să se împace cu El! Am fi putut înțelege dacă oamenii L-ar fi implorat pe Dumnezeu să-i primească. Dar situația este opusă: nu numai că omul nu L-a implorat pe Dumnezeu, nu, omul nu are niciun interes să se împace cu Dumnezeu. Pe partea cealaltă este Hristos, iar El chiar îl roagă pe om să se împace cu Dumnezeu; aceasta este de fapt inimaginabil! Iar Dumnezeu nici măcar nu cere ceva; nu, El vrea să ofere un mare dar, iar pentru asta chiar Și-a sacrificat Fiul.

Suntem noi pătrunși de dragostea lui Dumnezeu? Împărtășim noi sentimentele lui Dumnezeu? Ni se aplică cu adevărat faptul că „dragostea lui Hristos ne constrânge”, așa cum scrie Pavel (2 Corinteni 5.14)? Ne gândim noi că suntem „ambasadori pentru Hristos ...” (2 Corinteni 5.20), care a murit pentru ca Dumnezeu să poată oferi împăcarea?

„Pe Cel care *n-a cunoscut* păcat” (2 Corinteni 5.21) - aceasta este mai mult decât «*n-a făcut* păcat» (1 Petru 2:22), deoarece este principial posibil ca și credincioșii să nu facă păcat.⁷

„Pe Cel care *n-a cunoscut* păcat” - aceasta este, de asemenea, mai mult decât «În El *nu este* păcat” (1 Ioan 3.5). Credinciosul nu poate spune despre sine că nu este păcat în el (1 Ioan 1.8⁸), dar aceasta se aplică Domnului nostru Isus. El nici măcar nu a *cunoscut* păcatul, iar aceasta este mai mult decât a spune că în El nu a *existat* păcat. Poate că cineva s-ar putea gândi: deși nu a existat păcat în Domnul Însuși, nu ar fi putut El să intre în contact cu păcatul, fiind născut dintr-o femeie păcătoasă? - Nu, pentru că din moment ce Domnul este al doilea Om, Omul din cer, El nu are nicio legătură cu primul om, care căzuse în păcat, și, prin urmare, nu are nicio legătură cu păcatul. Acesta este motivul pentru care citim în Matei 1.20: „Ce s-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt”.

„Pe Cel care *n-a cunoscut* păcat” - prin aceste cuvinte, Domnul Isus este descris ca fiind atât de departe de păcat, cât nu se poate mai mult. Apoi, din nou, El este adus în legătură cu păcatul atât de aproape, cât nu se poate mai aproape: „făcut păcat”. Nu doar o jertfă pentru *păcate*, nu doar o jertfă pentru *păcat*, nu doar purtătorul păcatelor noastre - ci „făcut păcat”!

⁷ Cum poate un credincios să nu păcătuiască? Prin ținerea cărnii în moarte, adică prin a nu răspunde la impulsurile cărnii. Credinciosul trebuie să condamne imediat tot ceea ce vine din carne. Păcatul nu are nicio șansă, dacă credinciosul umblă în Duhul, respectă instrucțiunile Duhului și nu-L întristează (Romani 8.13). Poate că nu vom deveni fără păcat pe pământ, dar Dumnezeu ne-a dat o putere cu ajutorul căreia este posibil, în principiu, să nu păcătuim.

⁸ « Dacă zicem că nu avem păcat, ne amăgim pe noi înșine și adevărul nu este în noi » (1 Ioan 1.8).

Consecința faptului că Hristos a fost făcut păcat pentru credincioși este că ei au devenit „dreptatea lui Dumnezeu” în Hristos (2 Corinteni 5.21). Aceasta este o expresie a împăcării, deoarece natura lui Dumnezeu este caracterizată de dreptate. În Hristos am fost făcuți dreptatea lui Dumnezeu. Nu mai există nicio nedreptate care ar putea împiedica plăcerea lui Dumnezeu față de noi. Aceasta merge chiar atât de departe, încât putem spune: noi întruchipăm *dreptatea* care Îl caracterizează pe Dumnezeu însuși. Și aceasta este opusul a ceea ce ne caracteriza înainte: păcatul. Hristos a fost făcut păcat pentru noi! Ce răsturnare de situație!

- Hristos a devenit *ceea ce era complet contrar naturii Sale*: păcatul. De ce? Pentru ca noi să putem deveni *ceea ce era complet străin de natura noastră*: dreptatea lui Dumnezeu.
- Hristos a fost *adus atât de aproape în legătură cu păcatul, cât nu poate fi mai aproape*: „făcut păcat”. De ce? Pentru ca noi să putem fi aduși *atât de aproape de natura lui Dumnezeu, cât nu poate fi mai aproape*: „dreptatea lui Dumnezeu ... în [Hristos]”.

„Pentru ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu” (2 Corinteni 5.21) - aceasta merge mult mai departe decât ceea ce găsim în Epistola către Romani. Acolo citim că dreptatea lui Dumnezeu vine „peste toți cei care cred” (Romani 3.22). În a doua epistolă către Corinteni, noi înșine suntem numiți „dreptatea lui Dumnezeu”. Primul om, care a căzut în nedreptate prin căderea în păcat, este deci eliminat dinaintea lui Dumnezeu, el nu mai există pentru Dumnezeu, ca să spunem așa; de aceea noi înșine devenim „dreptatea lui Dumnezeu” „în Hristos”. Dumnezeu ne vede în Hristos și acolo suntem „dreptatea lui Dumnezeu”; de aceea, Dumnezeu ne poate privi cu plăcere în toată veșnicia. El vede ceea ce Îl caracterizează pe El însuși. Dar înainte ca credinciosul să poată deveni pe deplin „dreptatea lui Dumnezeu”, Hristos însuși a trebuit să fie „făcut păcat” în chip desăvârșit pe cruce (2 Corinteni 5.21).

Noi suntem „dreptatea lui Dumnezeu” „în Hristos” - în Cel Preaiubit; în Cel care a înviat dintre morți; în Cel care l-a învins pe satan, păcatul, lumea și moartea; în Cel care S-a înălțat la cer și S-a așezat la dreapta Maiestății în cele înalte. Am putea noi ajunge mai sus? Am putea deveni mai plăcuți înaintea lui Dumnezeu? Suntem „făcuți plăcuți în Cel Preaiubit” (Efeseni 1.6⁹).

Slujirea cu cuvântul împăcării poate fi prejudiciată

2 Corinteni 6.1-4a: Și, lucrând împreună, vă și îndemnăm să nu primiți harul lui Dumnezeu în zadar (pentru că El spune: „La timp potrivit te am ascultat și într-o zi de mântuire te-am ajutat”. Iată, acum este timpul potrivit; iată, acum este ziua mântuirii): nedând nici un prilej

⁹ Vezi adnotarea în traducerea Elberfelder (Edition CSV Hückeswagen) și Edition GBV 2001.

de poticnire în nimic, pentru ca slujba să nu fie defăimată; ci, în totul, recomandându-ne pe noi înșine ca slujitori ai lui Dumnezeu,

Ca și credincioși, suntem împăcați, am gustat din marele har al lui Dumnezeu. Dar în jurul nostru există nenumărați oameni pe drumul larg spre pierzare, care încă au nevoie de împăcare. Suntem noi atenți, ca să trăim decent și cinstit? Altfel, slujirea noastră ar fi batjocorită și, prin urmare, nu ar mai fi crezută.

Doar *astăzi* este ziua mântuirii: „Astăzi, dacă veți auzi glasul Lui, nu vă împietriți inimile!” (Evrei 4.7).¹⁰ Acest avertisment, de a nu lăsa ziua de astăzi să treacă, pentru că mâine ar putea fi prea târziu, vizează în primul rând orice necredincios. Însă în acest pasaj biblic, îndemnul este adresat credincioșilor: „Acum este ziua mântuirii”, acum încă mai putem vesti cuvântul împăcării. Nu știm dacă mâine va mai fi ocazia.

Sursa: „Versöhnung statt Allversöhnung!” pag. 26-40, Edition Nehemia, ediția 2020.

¹⁰ Vezi finalul capitolului «Rob Bell» în partea a 2-a